II.— ἡ σύνταξις αὕτη δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἐκ τῶν ἀντιθετικῶν φράσεων, οὐ μόνον .., ἀλλὰ καὶ .., οὐ μόνον .., ἀλλ' ὡσαύτως .., οὐ μᾶλλον .., ἢ καὶ ., ἂν καὶ οἱ Ἀττ. καὶ ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἐμφάσεως παραλείπουσι τὸ καὶ μετὰ τὸ ἀλλά. Wolf. εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 257· οὔτω Λατ. non modo .. ἢ non solum .., sed (ἀντὶ sed etiam) .., Passow ad Tac. Germ. 10. 15· πρβλ. καὶ γάρ. 2) παρ' Ἕλλησι τοῦτο τὸ καὶ συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἓν τε τῇ ἡνουμένῃ προτάσει καὶ τῇ ἑπομένῃ, σκέψαι, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ καὶ ἐμοὶ Πλάτ. Φαίδ. 46C, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 476, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 22· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἑπομένη πρότασις μένει ἄρρητος, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος (δηλ. ὡς καὶ ἐγώ) Ὀδ. Φ. 152·— ἐνίοτε δὲ τὸ καὶ εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ ἑπομένῃ προτάσει, ἀνδρεῖός που οὗτος, ὃν καὶ σὺ λέγεις Πλάτ. Λάχ. 191Δ· ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσιν, εἴπερ τις καὶ ἄλλος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66Δ· ὡς τις καὶ ἄλλος Ξεν. Ἀν. 1. 3, 15· εἴπερ ἄλλῳ τῳ πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι Πλάτ. Πρωτ. 329B. 3) πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει κατόπιν χρονικῶν συνδέσμων, ἀλλ' ὅτε δή ῥα .., καὶ τότε δή .., Ἰλ. Α. 494, πρβλ. Θ. 68, Ὀδ. Ξ. 111· ὡσαύτως μετὰ τὸ εἰ. Ἰλ. Ε. 897· οὕτως ἐνίοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς δὲ ἔδοξεν, καὶ ἐχώρουν Θουκ. 2. 93·— παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καιν. Διαθ. (πιθαν. = τῷ Ἑβρ. νᾶ) ὡς ἁπλῆ ἀπόδοσις, πίστευσον αὐτῷ, καὶ ἀντιλήψεταί σου Σειράχ. Β', 6· ἐν πραύτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, καὶ ἀγαπηθήσῃ αὐτόθι Γ', 17· εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 8, κ. Λουκ. ζ', 7, κτλ.

II. συχνάκις ὁ καὶ χρησιμεύει πρὸς αὔξησιν ἢ ἐλάττωσιν τῆς δυνάμεως τῶν λέξεων, θεὸς καὶ ἀμείνονας ἵππους δωρήσαιτο (κυρίως ἄλλους καὶ ἀμείνονας), καὶ καλλιτέρους ἀκόμη, Ἰλ. Κ. 556· δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον (ὅ ἐστιν ἄλλο καὶ μεῖζον) Ψ. 551, πρβλ. 386· ἓς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο (δηλ. ἄλλοις τε καὶ Διί) Ε. 362· ἀλλὰ πολλάκις τοιαύτη ἑρμηνεία δὲν δύναται νὰ δοθῇ, ἢ καί μοι νεμεσήσεαι ; ἀληθῶς, θὰ θυμώσῃς ; Ὀδ. Α. 389· ἐν τῷδε κάχόμεσθα σωθῆναι .. λόγῳ ; ἐκ τούτου λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία ἡμῶν ; Εὐρ. Ἡρακλ. 498, πρβλ. Βάκχ. 616· συχν. μετ' ἐπιρρημάτων, καὶ κάρτα, καὶ λίην, ἐν ἀρχῇ λόγου, βεβαιότατα, ἀληθέστατα,Ἰλ. Τ. 408,Ὀδ. Α. 46, Γ. 203· οὕτω, καὶ μάλα, καὶ πάλαι, καὶ πάνυ, κτλ., Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 386· — ὡς ἐλαττωτικὸν τὸ καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ: ἀκόμη καὶ .., τοὐλάχιστον .., ἴσμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ὀδ. Α. 58· οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν Ἀριστοφ. Νεφ. 528. 2) κατόπιν ἐρωτηματικῶν, πῶς ; τίς ; κτλ., ἔνθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, εἰπέ μοι περαιτέρω, Λατ. dic praeterea, ἴδε παραδείγματα εἰς Πόρσ. Φοιν. 1373, ἔνθα ποιεῖται διάκρισιν τοῦ πῶς καί ... ἀπὸ τοῦ καὶ πῶς ..; ἴδε ἀνωτ. A. II. 2. 3) οὕτω τὸ εἰ καὶ διακριτέον ἀπὸ τοῦ καὶ εἰ, καθ' ὅσον τὸ μὲν πρῶτον κεῖται πρὸς δήλωσιν καταστάσεως, ἥτις καίπερ μὴ ἀμφισβητουμένη παριστάνεται ὡς μικρᾶς σημασίας, = ἂν καί, ἂν ἀκόμη .., τὸ δὲ δεύτερον δεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι καθ' ἑαυτὴν ὅλως ἀπίθανος, πρβλ. Ἰλ. Δ. 347, Ε. 351, Ὀδ. Ν. 292, Π. 98 πρὸς τὰ ἐν Ἰλ. Ε. 410, Ὀδ. Ζ. 313, Η. 139.—Ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς περιστάσεις καθ' ἃς τὸ εἰ καὶ τὸ καὶ ἐξασκεῖ ἑκάτερον τὴν ἰδίαν του δύναμιν, ὡς, εἴ περ ἀδειής τ' ἐστί, καὶ εἰ .., καὶ ἄν .., Ἰλ. Η. 117, κτλ.).

4) ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἡ μετοχὴ συχνάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ εἰ μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, ἔπεται· ὅτι τὸ καὶ εὑρισκόμενον πρὸ τοιαύτης μετοχῆς δύναται νὰ ἀντικαθιστᾷ τὸ καὶ εἰ.., ἢ τὸ εἰ καὶ .., καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ ἂν καί, καίπερ, Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἴω, ἀντὶ τοῦ, ἢν καὶ μειμάῃ, ὅσον καὶ ἂν προθυμῆται, Ἰλ. Ι. 655· οὕτω, τί δὴ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐών, ἀγορεύεις (ἀντί, εἰ καὶ ἐσθλὸς εἶ) Ἰλ. Π. 627, πρβλ. Ν. 787, Ὀδ. Β. 343, Valck εἰς Εὐρ. Φοιν. 277· φεύγουσι καὶ πολλοὶ ὄντες, φεύγουσιν ἂν καὶ εἶναι πολλοί, Πλάτ. Φαίδ. 58D.—Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς παραδείγμασιν ἡδύνατο νὰ τεθῇ καίπερ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰσοδύναμα· διότι (π. χ.) ἐν Ξεν.Ἀν. 1. 6, 1, καὶ πρόσθεν πολεμήσας, τὸ καίπερ, δὲν ἠδύνατο νὰ τεθῇ.— Παρ' Ἀττ. τὸ καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καίτοι, ὅταν εὑρίσκηται ἐν ἀρχῇ παρενθετικῆς προτάσεως, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 238.

Γ. Θέσις:— τὸ καὶ ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς τίθεται δεύτερον μετά τινα λέξιν, ὡς τὸ Λατ. et, ὡς, ἔγνωκα, τοῖσδε κούδὲν ἀντειπεῖν ἔχω, ἀντί, καὶ τοῖσδε οὐδὲν Αἰσχύλ. Πρ. 51, ἔνθα ἴδε Δινδ.

2) ἐπειδὴ τὸ καὶ ἀείποτε ἀνήκει εἰς τὰ ἑπόμενα, σπανίως τίθεται ἐν τέλει στίχου, ὡς ἐν Σοφ. Φιλ. 312,Ἀριστοφ. Σφ. 1193.

Δ. Τὰ σύνθετα καὶ οἱ συνδυασμοὶ τοῦ καί, ὡς, καὶ γάρ, καί γε, καὶ εἰ, καὶ τοι, κτλ., ἀκολουθοῦσι κατὰ τάξιν ἀλφαβητικήν.

Ε. Κρᾶσις: μετὰ τοῦ ᾰ, ὡς, κἀκ, κἀγαθοί, κλ.· μετὰ τοῦ ε, ὡς, κἀγώ, κἄπειτα, κλ.· μετὰ τοῦ η μόνον ἐν τῷ θηλ. ἄρθρῳ, χἡ· μετὰ τοῦ ο, ὡς, χὠ, χὠστις, κτλ.· μετὰ τοῦ υ ἐν τῇ ἀντωνυμ., ὑμεῖς, χὑμεῖς· μετὰ τοῦ ω ἐν τῇ ἀντωνυμ. ὦ, χὦ· μετὰ τοῦ αι, ὡς, κᾱσχρῶν· μετὰ τοῦ αυ, ὡς, καὐτόν· μετὰ τοῦ ει, ὡς, κεἰ, κεἰς, κἆτα· μετὰ τοῦ ευ, ὡς, κεὐγένεια, κεὐσταλής· ἀντὶ οι ἐν τῇ ἀντωνυμ· χοί· μετὰ τοῦ ου ἐν τῷ χούτος, κούδέ, κτλ.

καιάδας, ου, Δωρ. α, ὁ, χάσμα ἢ σπήλαιον ὑπόγειον ἐν Σπάρτῃ, εἰς ὃ οἱ πολιτικοὶ κακοῦργοι ἢ τὰ πτώματα αὐτῶν ἐρρίπτοντο, ὡς παρ' Ἀθηναίοις τὸ βάραθρον, Θουκ. 1. 134, πρβλ. Παυσ. 4. 18, 4, Πλουτ.Ἀγησ. 19. Ὁ τύπος καιάτας ἢ καιέτας ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ Στράβωνι 233, 367, Εὐστ. 1478. 45· καὶ καιετός, διαρρωγή, σχισμὰς ἐν τῇ γῇ, Στράβ. 367·— ὅθεν ἐν Ὀδ. Δ. 1, ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω Λακεδαίμονα καιετάεσσαν, πλήρη σπηλαίων ἢ χασμάτων (ἀντὶ κητώεσσαν, ἴδε κητώεις)·— ἐνῷ παρὰ Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 224 Εὐρώτας καιετάεις ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ καλαμινθώδης, πλήρης μίνθης, πρβλ.Ἡσύχ. ἐν λ. καιέτα, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ καλαμίνθη.

καίαται· «ὀρύγματα. ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία» Ἡσύχ.

καὶ γάρ, διότι ἀληθῶς, πρὸς βεβαίωσιν προτάσεως ἥτις ἀφ' ἑαυτῆς εἶναι ἀρκούντως βεβαία, Λατ. etenim,Ἰλ. Γ. 188,Ὀδ. Σ. 261, Ἡσιόδ. 3. 15, καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως, διότι ἄλλως,Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 6· — ἡ ἔννοια ἐπιτείνεται ἐν τῷ, καὶ γὰρ δή, διότι βεβαίως, διότι ἀληθῶς,Ἰλ. Π. 810· ὡσαύτως παρ' Ἐπιχ., καὶ γάρ ῥα Α. 113· καὶ παρ' Ἀττ., καὶ γὰρ καί, καὶ γὰρ οὖν, καὶ γάρ τοι, Λατ. etenim profecto, Πλάτ. Πρωτ. 317C, Ξεν.Ἀν. 1. 9, 8, κτλ.

καὶ .. γε, ἴδε τὸ μόριον γε II. 1.

καὶ δέ, ἴδε τὸν σύνδεσμον δὲ III.

καὶ δή, καὶ δὴ καί, ἴδε ἐν λ. δὴ II. 5.

καὶ εἰ, κατὰ κρᾶσιν κεἰ, ἴδε ἐν λ. καὶ B. II. 3.

καιετάεις, καιέτας, καιετός, ἴδε ἐν λ. καιάδας.

καΐκᾱ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ αἴκα, Θεόκρ. 3. 26.

καικίας, ου, ὁ, ὁ βορειοανατολικὸς ἄνεμος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12 καὶ 21, Προβλ. 26. 1, π. Κόσμ. 4. 12, κέξ., Θεοφρ. π.Ἀνέμ. 37· καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ Ἀριστοφ.Ἱππ. 437 (λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ καικίας).

καικύλην· «τὴν κεφαλὴν» Ἡσύχ.

καὶ μήν, ἴδε ἐν λ. μὴν II. 2.

καινία· «νίκη» Ἡσύχ.

καινεργάτης, ου, ὁ, καινά, θαυμάσια ἐργαζόμενος, ὁ θεὸς Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μί.

καινίζω: μέλλ. -ίσῶ (καινός)·— ποιῶ τι καινόν· κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ταύτης πρέπει τὸ καινίζω νὰ ἀναλύηται εἰς τὸ ἔχω καινόν, φέρω καινόν, ὡς καί τι καινίζει στέγη, ἡ οἰκία ἔχει τι καινὸν περὶ ἑαυτήν, κἄτι παράδοξον, Σοφ. Τρ. 867· κσίνινισον ζυγόν, δοκίμασον τὸν νέον ζυγόν, Αἰσχύλ.Ἀγ. 1071· ἀμφίβληστρον ὡς ἐκαίνισαν, πῶς κατὰ πρῶτον μετεχειρίσθησαν τὸ δίκτυον, (λαμβανομένης τῆς τοῦ Blomfield διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ᾧ σ' ἐκαίνισαν, ὅπερ ὁ Stanley ἑρμηνεύει: «μὲ τὸ ὁποῖον ἐσχάτως σὲ συνέλαβον»), ὁ αὐτ. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 492· καινίζω εὐχάς, προσφέρω νέας, παραδόξους προσευχάς, Εὐρ. Τρῳ. 889· πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ἐχρήσατο πρῶτος αὐτός, περὶ τοῦ ταύρου ὃν κατεσκεύασεν ὁ Περίλαος, Καλλ. Ἀποσπ. 119· καινίζω δόρυ Λυκόφρ. 530. **II.** νεωτερίζω, ὥστε μηδὲν .. καινίζεσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 62. **III.** ἀνακαινίζω, τὴν πόλιν αὐτόθι 8679.— Πρβλ. ἐγκαινίζω.

καινίς, ίδος, ἡ, (καίνω) μάχαιρα, διάφ. γραφ. ἐν Λουκ.Ὀν. 40, ἴδε Ἡρῳδιαν.Ἐπίμ. σ. 63.

καίνισις, εως, ἡ, ἀνακαίνισις, τῆς καρδίας Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 4, σ. 200, 15.

καινισμός, ὁ, νεωτερισμός, Θεόφιλος Ἀντιχ. 2.14, σ. 358, Reitz.

καινιστής, οῦ, ὁ, νεωτεριστής, Εὐστ. Πονημάτ. 207. 47.

καινογενής, ές, παρ' Εὐστ. εἰς Ὀδύσ. σ. 1715. 39, ἔνθα φαίνεται ἠμαρτημένον ἀντὶ κοινογενής.

καινογραφέω, γράφω καινά, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 505, ἔκδ. Μί.

καινο-γραφής, ές, γραφεὶς κατὰ νέον τρόπον, Φίλικος ὁ Κερκυραῖος παρ' Ἡφαιστ. σ. 53, ἔκδ. Gaisf.

καινοδοξέω, ἔχω καινάς, νέας δόξας, νέα σχέδια περί τινος (ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἔκδ. ἔχουσι καινοτομέω), Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ. 16, 11, 1.

καινόδοξος, ον, ἔχων καινὰς δοξασίας, νέα σχέδια, Γρηγ. Ναζ. III. 1152A.

καινο-ειδής, ές, κατὰ νέον σχῆμα, ὑπὸ νέαν μορφήν,Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 8, σ. 289 = 400 Senger.

καινό-λεκτος, ον, νεόλεκτος, κατὰ νέον τρόπον λεχθείς, ἀσυνήθης, Ἡρῳδιαν. Ἐπίμ. σ. 3.

καινολογία, ἡ, καινὸς τρόπος τοῦ λέγειν, ἀσυνήθης, παράδοξος φρασιολογία, Πολύβ. 38. 1, 1, Διον.Ἁλ. π. Λυσ. σ. 458·— καινολόγος, ον, μεταχειριζόμενος νέας φράσεις, Εὐστ. 1801. 27.

Καινόν, τό, τὸ «νέον δικαστήριον» ἐν Ἀθήναις, «τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος· εἰσὶ δὲ δ', Παράβυστος, Καινός, Τρίγωνος, Μέσος» (Σχόλ.),Ἀριστοφ. Σφ.120· πρβλ. Richter Προλεγ. σ.104.

καινο-πάθεω, πάσχω τι καινόν, ἀνήκουστον, Πλούτ. 2. 1106A· πρβλ. ξενο-δεινο-παθέω.

καινο-πάθής, ές, πολλὰ πήματα καὶ καινοπαθῆ, ἀνήκουστα καὶ φοβερά, Σοφ. Τρ. 1277, διάφ. γραφ. καινοπαγῆ.